

Sygn. akt IV Ka 476/16

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale IV Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: p.o. staż. Agata Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2016 r.

sprawy **K. S.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 31 marca 2016 r. – sygn. akt II W 83/16

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę w kwocie 30 zł za II instancję.

Leszek Matuszewski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szamotułach, wyrokiem z dnia 31 marca 2016 roku, sygn. akt II W 83/16 uznał obwinionego **K. S.** za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 §1 k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku na podstawie art. 118 §1-3 k.p.s.w. obciążono obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych , a na podstawie art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 10 stycznia 1973 roku o opłatach w sprawach karnych nie wymierzono mu opłaty.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obwiniony K. S.**, składając apelację. Podsądny zarzucił orzeczeniu dowolną ocenę materiału dowodowego.

Skarżący wniósł o uniewinnienie go od zarzutu popełnienia wykroczenia albo uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego K. S. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej art. 7 k.p.k. w związku z art.8 k.p.s.w. Przedmiotem rozważań organu orzekającego były dowody zarówno na korzyść podsądnego, jak i wszelkie dowody im przeciwne i wszystkie one zostały ocenione

zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 410 k.p.k. w związku z art.82 § 1 k.p.s.w.

Kwestionowanie przez skarżącego ustaleń faktycznych, które legły u podstaw ukarania go za popełnione wykroczenie jest zaś oczywiście nietrafne. Sąd Okręgowy przypomina, że błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być on wynikiem nieznaności określonych dowodów albo nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może natomiast sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich w tym zakresie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd orzekający, rozstrzygając o winie bądź niewinności obwinionego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nie skrepowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Przekonanie to tak długo pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w., dopóki nie zostanie wykazane, iż Sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie albo niewinności obwinionego, bądź na okolicznościach nie ujawnionych w toku postępowania sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym.

Takie okoliczności zaś w niniejszej sprawie nie zachodzą. Autor apelacji nie zgadzając się z ustaleniami Sądu Rejonowego, nie wykazał w sposób przekonywujący, poza odmienną i co istotne- jednostronną interpretacją zgromadzonego materiału dowodowego, na jakiej podstawie ustalenia Sądu Rejonowego uważać należy za niesłuszne. Wywody zawarte w złożonej przez niego apelacji mają charakter ewidentnie polemiczny, stojąc w rażącej opozycji do należyście umotywowanego stanowiska organu orzekającego, przedstawionego w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu i jako takie nie mogły zyskać aprobaty Sądu odwoławczego.

Zdaniem Sądu odwoławczego, wina i sprawstwo obwinionego nie budzą żadnych wątpliwości. Na to, że podsądny swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu wykroczenia wskazują między innymi wypowiedzi procesowe pokrzywdzonej R. P.(k.24-25-28,), czy dokumentacji fotograficznej (k.28-29). Ocena ujawnionych dowodów dokonana przez Sąd I instancji respektuje zasadę swobodnej oceny dowodów.

Sąd I instancji prawidłowo podważył wyjaśnienia obwinionego, w których zaprzeczał temu, aby dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia, jako sprzecznych z oświadczeniami dowodowymi pokrzywdzonej. Sąd Rejonowy w toku przewodu sądowego zweryfikował linię obrony podsądnego słusznie wykluczając przebieg wydarzeń który starał się on w niej lansować. Należy dodać, że z wyjaśnień obwinionego wynika, że nie widział w zasadzie sposobu jazdy pokrzywdzonej w czasie wykonywania przez siebie manewru wyprzedzania. Należy więc przyjąć, że jego wersja o nieprawidłowym sposobie jazdy pokrzywdzonej jest jedynie jego domniemaniem.

Całkowicie błędne jest zarzucanie Sądowi Rejonowemu, że nie zweryfikował tego, czy pokrzywdzona mogła jechać nieprawidłowo z uwagi na jej obawę przed pojazdem ciężarowym kierowanym przez podsądnego, czy podmuch wiatru. Wbrew temu, co sugeruje skarżący składając wyjaśnienia wskazał on na obawy pokrzywdzonej przed drzewami rosnącymi przy drodze, jako powód jej nieprawidłowego zachowania, a zatem okoliczność, która miała wytłumaczyć kolizję. Organ wyrokujący w sprawie weryfikował zatem linię obrony podsądnego, a nie jedynie „przykładowe” wskazanie powodu nieostrożnej jazdy pokrzywdzonej. Obowiązkiem Sądu I instancji nie jest sprawdzanie wszelkich możliwych powodów nieprawidłowego zachowania kierowców na drodze, lecz jedynie tych, które są możliwe na tle zgromadzonego materiału dowodowego. W niniejszej sprawie jedynie pokrzywdzona oraz obwiniony byli obecni na miejscu zdarzenia i zrelacjonowali jego przebieg. Powinnością Sądu Rejonowego było w tej sytuacji staranne zbadanie wersji wydarzeń wskazanych przez uczestników kolizji, a nie wszelkich hipotetycznych sytuacji jakie mogły się wydarzyć.

Wywody podsądnego o sposobie prowadzenia pojazdów przez osoby starsze należy traktować jedynie jako jego wewnętrzne przekonanie. Doświadczenie sądowe uczy, że zachowań nieostrożnych na jezdni z różnych powodów

dopuszczają się także osoby bardzo doświadczone w ruchu drogowym i to niezależnie od wieku, czy poczucia pewności siebie na drodze.

Na marginesie trzeba zaznaczyć, że w sytuacji kiedy obwiniony na rozprawie przed zakończeniem postępowania dowodowego sam złożył wniosek o ukaranie i wymierzenie mu kary grzywny we wskazanej przez siebie wysokości, co stanowi przecież swoiste przyznanie się do winy, zarzucanie Sądowi, że nie prowadził dalszego postępowania dowodowego jest co najmniej procesowo nieuczciwe.

Pozbawione znaczenia jest to, że obwiniony dotąd nie był karany za spowodowanie wypadku, czy kolizji. Zadaniem Sądu Rejonowego było jedynie ustalenie, czy podsądny dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia w oparciu o przedłożone dowody, a nie przeszłość podsądnego jako zawodowego kierowcy.

Sąd II instancji nie znalazł żadnych podstaw, aby złagodzić sankcję karną 200 zł wymierzoną obwinionemu. Kara grzywny stanowi łagodną reakcję prawnokarną na popełnione bezprawie. Obwiniony naruszył jedną z elementarnych reguł ostrożności w ruchu drogowym jadąc pojazdem o znacznych gabarytach, mianowicie ciągnikiem siodłowym. Jego nieostrożne zachowanie mogło doprowadzić do o wiele poważniejszych skutków dla pokrzywdzonej.

Co więcej, podsądny jest zawodowym kierowcą, a zatem należy od niego wymagać od niego wręcz zwiększonej ostrożności w ruchu drogowym. K. S. dał niestety świadectwo temu, że nie przestrzega elementarnych reguł ostrożności w ruchu drogowym, stojących na straży życia i zdrowia użytkowników ruchu drogowego.

Na podstawie art. 118 §1 k.p.s.w. zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w wysokości 100 zł oraz opłatę za II instancję w wysokości 30 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy;

1. Utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w wysokości 50 zł oraz opłatę za II instancję w wysokości 30 zł

SSO Leszek Matuszewski